

❧ KAPITOLA I ❧

Olivia Abbottová se usmála. Fialové kroky v záhonech podél chodníku měly stejný odstín jako její minišaty. Městečko Franklin Grove konečně setřásalo sních a ve vzduchu bylo cítit jaro.

Zdalo se, že její dvojče, Ivy Vegovou v těžkých černých botách, zaujalo spíše balancování na černé asfaltové čáře klikatící se mezi betonovými deskami než pozorování květin.

„Kam nás to vede?“ zašeptala Olivia směrem k Ivy.

Pan Vega, jejich biologický táta, kráčet několik kroků před svými dcerami, jako by ho sledoval lovec upírů. Požádal je o další biorodinné setkání, ale neřekl jim proč.

„Doufám, že někam, kde je tma a ticho,“ řekla Ivy také šeptem a bledou rukou si zakrývala své silně nalíčené oči. „Z toho slunce mě bolí hlava.“

„Nedělej ze sebe takového poustevníka, Ivy,“ utahovala si z ní Olivia. Ačkoli byly úplně odlišné, měla Olivia svou sestru gotičku nadevše ráda.

„Pojďte, holky,“ vyzval je pan Vega a sako se mu zatřepotalo, jak na ně zamával. „Na poledne máme rezervovaný stůl u Pána koktejlů.“

Ivy zavravorala, až jí dlouhé tmavé vlasy létaly kolem hlavy. „Cože?“

Olivii to překvapilo také. „Ale naposledy...“ Naposledy si pan Vega omylem objednal koktejl, ke kterému patřilo i vystoupení celé restaurace, což Olivii nevadilo. Ale pro každého pořádného upíra to byla noční můra a pana Vegu to naprosto ponížilo.

„To byla jen trocha zábavy,“ mávnul rukou pan Vega, odkašlal si a podíval se jiným směrem.

„Pozor, zombie!“ zvolala Ivy a předstírala, že je vyděšená. „Zombíci ovládli město!“

„Neblbni, Ivy,“ řekl jí pan Vega.

„Určitě jsi zombie,“ odsekla. „Můj táta by se nikdy dobrovolně nevrátil na to nejkrálíkovatější místo ve městě. Bez urážky, Olivie.“

Olivia se vůbec neurazila. Všichni upíři ve Franklin Grove, jako Ivy a pan Vega, říkali neupírům, jako byla ona, králíci.

„Ale prosím tě,“ zabručel pan Vega. „Vždyť to nebylo tak hrozné.“

Co ho proboha mohlo přimět se vrátit k Pánovi koktejlů? přemýšlela Olivia. Možná zombie neovládly město, ale něco se tu rozhodně dělo. Už několik týdnů obě sestry nad něčím přemýšlely. Na začátku roku jim pan Vega tvrdil, že jede na pár týdnů do Dallasu, ale Ivy zahlédla na jeho kufru nálepku s nápisem LAX – kódem pro letiště v Los Angeles. Olivia nemohla přijít na to, proč by před nimi měl takové tajemství.

„Ty!“ zavelel něčí hlas.

Olivia se ohlédla a uviděla ženu v tmavě fialovém kostýmku a hnědých kozačkách na

podpatku, jak drží telefon u ucha a ukazuje přímo na ni.

Byla to Amy Tellerová, agentka nejslavnějšího herce Jacksona Caulfielda, který byl taky náhodou Oliviiin kluk. Přišla k nim a pan Vega se zastavil.

„Ne ty. Už jsem ti to řekla“ křičela do telefonu „Jackson Caulfield nehraje ve zvířecích kostýmech.“ Típla telefon a znovu ukázala na Olivii. „Ty mi můžeš pomoci.“

Olivia polkla. „Jo, jasně. Co potřebujete?“

„Nějakou slušnou kavárnu,“ vyštěkla Amy.

„Myslím, že v Ukecaným masu kávu mají,“ navrhla Olivia. Ona sama byla spíš na ovocné šťávy.

Z Amyiny kabelky se ozvalo cvrlikání. Vytáhla jiný mobil, podívala se na displej a pak telefon hodila zpátky do kabelky. Zjevně se rozhodla, že ať je to kdokoli, nestojí za to, aby se s ním bavila. „A udělají mi tam sojové latté?“ ptala se Amy dál.

Ivy si odfrkla. „To pochybuju.“

Ukecaný maso bylo tajné upíří zařízení, které zajišťovalo jídlo pro masožravce. Olivia si tam sice

mohla dát celkem dobrý salát, ale slovo „soja“ na lístku rozhodně neměli.

Najednou se ozvaly vibrace a Amy z kabelky vytáhla třetí mobil. „Tohle musím vzít.“ Otočila se k nim zády a odkráčela pryč. „Georgi, zlato!“ cukrovala.

„Měli bychom si pospíšit,“ naklonil se pan Vega k Olivii. „Já, ehm, nechci přijít o náš oblíbený stůl.“

Při tom nadšení, které pan Vega nasadil, pojala Olivia o to větší podezření. Normálně připomínal spíš rozmrzelé housle než čipernou trumpetu, takže něco se určitě dělo.

„Tak jo,“ Olivia zamávala na Amy, ať jde za nimi.

Brzy na to se na obzoru objevil neonový nápis Pána koktejlů, na kterém blikalo slovo „Ovocňózní!“. Když přecházeli parkoviště, zdálo se, že pan Vega zírá na všechny kolem. Amy se vysokým hlasem chichotala při hovoru s Georgem (ať to byl kdokoli) a Ivy stále mumlala něco o zombie.

Tak dneska bude asi fakt divnej den, pomyslela si Olivia.

„Čau, zlato,“ zavrkala Amy a otočila se k Olivii. „Za to můžeš ty, že teď trčím v téhle mrňavé díře. Pomocť mi najít hrnek slušného kafe je to nejmenší, co pro mě můžeš udělat.“

Amy měla pravdu. Jackson i jeho rodina chtěli pryč z Hollywoodu a on své rodiče přesvědčil, že Franklin Grove je nejlepší volba, protože je tam dobrá škola a klidný životní styl.

Při tom pomyslení měla Olivia chuť zbytek cesty poskakovat.

„Madam,“ vložil se do toho pan Vega. „V našem městečku jsou ukryté hromady skvělých věcí.“

„Když tu věc nemůžete najít,“ opáčila Amy, „jak může být skvělá?“

„A co kdybyste si dala koktejl?“ navrhl pan Vega.

Olivia byla ohromená. Pan Vega se stal mluvčím Pána koktejlů!

„To je fuk,“ mával rukou Amy. „Jen mi řekni, kde je Jackson.“

Olivia pokrčila rameny. „Asi je s Brendanem.“

„A kdo je Brendan?“

„To je můj kluk,“ přidala se Ivy.

Amy přivřela oči. „A co dělají?“

„Nejspíš se jen tak poflakují,“ odhadovala Olivia.

„Jackson se jen tak nepoflakuje.“ Změřila si Ivy odshora dolů a prohlížela si její černé kapsáče a tričko s lebkou a zkříženými hnáty. „Jestli se z něj stane gotik, nikdy ti to neodpustím. Už takhle odmítl jednu vysokorozpočtovou minisérii s názvem Útočník.“

„Opravdu?“

„V létě by se tak dostal do Petrohradu,“ pokračovala Amy. „Místo toho se ale chce účastnit konkurzu na školní představení Romea a Julie. Školní představení!“

Olivia se zazubila, když Amy nasupeně odkráčela.

„Ta ženská potřebuje dovolenou,“ řekl pan Vega, když se opřeli do dveří a vešli do barevné restaurace.

Všichni tři pak přistoupili k pultu. Olivia už věděla, co si dá, zato Ivy zabořila nos do nápojového lístku.

„Rád slyším, že se vaše škola pustila do Romea a Julie,“ poznamenal pan Vega.

„Já taky,“ přitakala Olivia. Chystala se totiž ucházet se o roli Julie.

„Pst, tam v tom okně svítá!“ řekl pan Vega, jednou ruku měl na srdci a druhou natáhl k imaginárnímu balkónu. „Párkrát jsem v mládí hrál Romea.“

„Myslíš něco jako: ‚Jaký to neonový horor mučí můj zrak?‘“ zeptala se Ivy.

„To bych si nikdy nedovolil,“ usmál se pan Vega.

U pultu stála ta samá servírka, který tu byla minule. Olivia ji poznala podle náušnic ve tvaru krávy. Vypadala zaskočená jejich návratem. „Vítejte u Pána koktejlů?“ Byla to spíš otázka než obvyklé energické prohlášení. „Namixuji vám váš elixír.“

„Já si dám malé Sušenky se šlehačkou“, objednala si Ivy.

„A pro mě Mini-mázlý hruškový nášup,“ přidala se Olivia.

Pan Vega soustředěně studoval lístek.

„Co takhle Twist a...“ začala Ivy s ďábelským úšklebkem na tváři. Byl to právě Twist a svist, kvůli kterému pak všichni zpívali.

„Ne!“ skočil jí do řeči pan Vega. Pak si odkašlal. „Já... já poprosím tenhle.“ Ukázal na Kanystr kyselého jablka a servírce se očividně ulevilo.

„Hned to bude,“ oznámila a chopila se mixéru.

„Ach, Shakespeare,“ zasnul se na vteřinku pan Vega. Potom ze zásobníku ve tvaru krávy vytáhl oranžové brčko. „Do střehu!“ zahlásil a namířil svůj malý plastový meč na Olivii. „Víte, holky, musel jsem se kvůli roli naučit jevištní boj.“

Potom to začal předvádět tak, že zaútočil na Olivii.

„Hele! Vždyť útočíš na bezbrannou holku!“ zakřičela Olivia. Popadla do jedné ruky žluté brčko a do druhé růžové.

„Ještě že máš dýku!“ pronesla jednu z Juliiných vět z poslední scény hry.

„Zásah!“ odpověděl pan Vega a předstírali souboj.

Dokonce si zahráli i zpomalenou scénku, kdy pan Vega sehrál, že ho probodla.